

Ty nejlepší povídky ze soutěže
VÁŠ DIVERGENTNÍ SVĚT

Divergent Czech

HELENA DRDLOVÁ
DOMINIKA VAŇKOVÁ
ILKA PACOVSKÁ A DALŠÍ

COOL
BOO

COO
BOO

Divergent Czech

HELENA DRDLOVÁ • DOMINIKA VAŇKOVÁ
ILKA PACOVSKÁ • KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ
SIMONA MICHÁLKOVÁ • SÁRA HOFBAUEROVÁ
OLAJDA HABÁSKOVÁ • BARBORA JANOVSKÁ
ALŽBĚTA KOMRSKOVÁ

COO
BOO

© Helena Drdlová, Dominika Vaňková, Ilka Pacovská,
Kateřina Ševčíková, Simona Michálková, Sára Hofbauerová,
Olajda Habásková, Barbora Janovská, Alžběta Komrsková, 2015

ISBN 978-80-7544-012-9

NA ÚVOD

Milí čtenáři,

na následujících stránkách naleznete soubor těch nejlepších divergentních povídek z naší soutěže! Byla to první literární soutěž, kterou jsme v Cooboo vyhlásili, a já pevně doufám, že ne poslední. V jejím zadání znělo, že nám autoři mají posílat texty, jež popisují divergentní svět z jejich vlastního a originálního pohledu, texty, které vyjadřují jejich představu divergence, odlišnosti či čehokoli jiného, co si pod tímhle slovem představili. Základní premisa a podmínka byla, že **nesmělo jít o fanfiction na Veronicu Rothovou**.

Tyto příběhy tedy jsou inspirovány fenoménem **Divergence**, ale v žádném případě ho nevykrádají. Obstojí samostatně, jsou jeden originálnější než druhý a myslím, že dohromady moc pěkně rezonují. Je to totiž zvláštní směska těch nejrůznějších stylů a autorských hlasů. Jak se píše v anotaci, najdete tu povídky o lásce na ten nejpodivnější možný způsob. Povídky křehké a něžné, ale i plné akce. Povídky, jejichž hlavní hrdinové vám budou pít krev... ale snad ne zas tak moc. Pevně doufám, že si tohle čtení užijete!

TP

MÁŠ TO V KRVI

Helena Drdlová

1. místo v soutěži Váš divergentní svět

Kdyby měl někdo možnost ono ráno zpětně hodnotit, nejspíš by řekl, že začalo vcelku nevinně. Začalo sluncem.

Sluncem... a krví.

+++

První den podzimního semestru. V srdcích a myslích všech studentů okamžik nadmíru tragický, onoho roku však tak teplý a slunečný, až přímo vybízí k poznámkám o perlách a sviních.

Studenti střední školy svatého Johanna Dánského už pár minut nezávazně štěbetají na školním dvoře. Lidé postávají v malých ostrůvcích stínu, rozebírají, kdo kde strávil dovolenou a komu se přes léto podařilo zhubnout. A čekají. Medici mají dorazit přesně v devět.

Na vybetonovaný dvůr praží slunce. Cena stínu se měří zlatem. Není proto divu, že to nejlepší místo – čtverec zažloutlé trávy pod mladým okrasným javorem – obsadila suita Harley Ventonové. Skupinka uniformně oblečených dívek ani na chvíli neodlepí oči od obrazovek mobilů a se

svými obarvenými, uměle prodlouženými hřívami by každá z nich mohla být chodícím rčením „dlouhé vlasy, krátký rozum“.

Kdosi snad zlomyslně zastavil čas. Až když už to vypadá, že jsou žáci odsouzeni strávit na školním dvoře zbytek věčnosti, otevírá se automatická příjezdová brána. Z amplionů zazní první tóny hymny.

„Co je to za škváru?“ žertuje kdosi. Několik lidí se zasměje, ale zbytek nevěnuje vtipálkovi pozornost. Hovor utichá. Všichni obrací zrak ke vchodovým dveřím. Z nich vychází žena v kostýmku a s dokonale upraveným světlým mikádem. Po boku má dva muže. Ač je jejich skutečné zaměstnání nepoměrně nudnější, címsi připomínají bodyguardy.

Susan Laneová, ředitelka a neomezený diktátor střední školy svatého Johanna Dánského, čeká, dokud se pozornost všeho studentstva neobrábí k ní. Škrobeně se usmívá.

„Milí žáci, dovoluji vám, abych vás po prázdninách přivítala zpět ve škole.“ Nikdo ze studentů její optimismus očividně nesdílí. „Mnohé z vás vidím letos naposled, některé mám naopak tu čest potkat poprvé a následující čtyři roky se budu těšit jejich milé společnosti.“

V davu to zašumí potlačovaným smíchem. Ředitelka je poměrně mladá, nad jejím šroubovaným vyjadřováním se ale čas od času usklíbá celá škola.

Je však jen jedna osoba, která se odváží říct to nahlas.

„Poslouchá se ta stará čarodějnice vůbec?“

Harley Ventonová si s bohorovným klidem namotává na prst pramen hnědých vlasů a na tváři jí pohrává zlomyslný úsměv.

Ředitelka po ní vrhne rychlý pohled, ale falešný úsměv z její tváře nemizí; strojené nadšení zůstává.

„Než přejdeme k oficiálnímu zahájení, musíme jako každý rok vyřídit nezbytné formality. Však to znáte,“ pokouší se o vřelý tón. Odpovědí je jí ledové ticho. „Každou chvíli by měli dorazit medicí. Poprosím dámy, aby se postavily do fronty. Jakmile budou odebrány vzorky a vyhodnoceno měření, přečtu seznam dívek, které se neprodleně dostaví sem ke mně.“

Posune si na nose obroučky brýlí. „Jak jsem řekla, jde o běžnou záležitost. Všechny to víte. Dopředu vás tedy prosím, abyste zachovaly klid a neztrapňovaly sebe i ostatní nějakými hloupými scénami, ano?“

Odpovědi se nedočká. V tu chvíli totiž otevřenými vraty vjíždí tři bílé dodávky a zastavují na rozpáleném parkovišti. Z předních dveří vyskakují desítky mediků, stejně sterilně bezbarvá jako jejich vozy.

Dívky bez reptání zaujímají místo v jedné ze tří front, které se začínají kolem vozů tvořit. Zástupci mužského pokolení naopak dál polehávají ve stínu v předtuše skutečně dlouhého čekání. A i když to tak podle jejich tváří nevypadá, jsou těmi šťastnějšími – po nich nikdo nebude chtít ani kapičku krve a svou diagnózu už všichni dávno znají.

+++

Harley zabere místo usměvavé blondaté prvačce, čímž elegantně předběhne dobrou polovinu fronty. Dívku to očividně namíchne, proti *královně roje* si však nedovolí pronést ani půl slova.

I když slunce nemilosrdně pálí, medicí vykládající na asfalt plastové stoly se mile usmívají. Zatím.

Rychle se dávají do práce.

Muž obsluhující Harleyinu frontu nemůže být starší než pětadvacet; s hladce oholenou tváří vypadá ještě mladší. Má sympaticky nazrzlé vlasy.

„Jméno?“ ptá se, jako by ho skutečně rád věděl.

„Ventonová. Harley.“

Škrábe cosi do záznamového archu. „Ventonová?“ nadzvedne ryšavé obočí. „Shoda jmen, co? Tuhle otázku asi musíte nenávidět.“

Harley se ušklíbne. „Máte pravdu, nenávidím. Tím hůř, že to není shoda jmen. Jsem její dcera.“

Medik zčervená.

„Vážně?! Promiňte... Ruku?“ požádá ji nejistě. Tak pomalu, aby ukázala, jak moc ji to obtěžuje, si vyhrne rukáv a natáhne k němu pravé předloktí.

Medik se sklopenýma očima chystá injekční stříkačku. Budiž mu přičteno k dobru, že i přes rozpaky se mu ani trochu nechvěje ruka.

„Sakra!“ Když jí jehla vnikne pod kůži, Harley tiše sykne. A ve chvíli, kdy medik natáhne do stříkačky temně rudou tekutinu, odvrací zrak. Pro jistotu. Zvedá se jí žaludek.

„To je všechno, děkuji vám.“ Mladík zřejmě nabyl zpět část ztracené jistoty, protože k ní zvedá oči a maličko se usmívá. „Tady se prosím podepište. A pozdravujte paní starostku.“

Harley naškrábe na arch nečitelný klikyhák a co nejrychleji mizí.

Pod javorem už na ni čekají Bethany a Linda. Harley zběžně kontroluje čas. Fronta se hýbe k zbláznění pomalu – do školy se hned tak nedostanou. Znuděně si prohlíží potíci se mediky i křečovitě stažené tváře studentek.

„Stejně nechápu, proč tohle dělají,“ protahuje Bethany namalovaný obličej.

„Nedávala jsi pozor v biologii, génie? Musí zjistit, jestli máš to, no... Zdravý geny,“ odpovídá Linda a usilovně něco hledá v kabelce.

„Zdravý geny? To je pitomost. Kdyby nebyly zdravý, přece to poznají hned napoprvé a nemusí s tím šaškovat třikrát do roka.“

Linda vítězoslavně vytáhne rtěnku. Zvedne blondatou hlavu, a zatímco se líčí, mžourá po Bethany. „Tím je právě hemofilie divná. Můžou tě testovat třeba deset let a na nic nepřijdou. A pak se to z nějakýho důvodu spustí a najednou máš testy pozitivní. Říká se tomu... superlatentní chorooba nebo tak nějak.“

Bethany krčí rameny. „Já v biologii spím.“

„Mlčte, vy dvě,“ zavrčí Harley. Dívky ztichnou. Královna roje přivřenýma očima pozoruje, jak u první dodávky konečně sklízí stůl a zavírají dveře. Zrzavý medik zatím stále pracuje.

„Co myslíte, kolik jich letos seberou?“ ptá se zamýšleně.

„Seberou? Koho?“

„Koho asi, huso,“ zašklebí se na Lindu Bethany. „Krvavých.“

„Já myslím, že hodně. Otec říkal, že podle posledních statistik *nakažených jedinců rapidně přibývá*,“ mudruje Linda. „A že přes léto se objevuje nejvíc spouštěcích faktorů.“ Harley mlčí, i když jí blondýnka a její vševedoucí otec pravidelně lezou na nervy. Nemá náladu na hádku. Ne *ted* a *tady*.

Místo toho se jedovatě usměje. „Řekla bych, že to budou nejmíň dvě prvačky. Ne, tři. Vsadíte se?“

Na zlomek vteřiny zalétné očima k dodávkám. Teď už zavírají i zbývající dvě.

Linda se po ní dívá a vyděšeně vrtí hlavou. „Vážně, zlato? Nemyslíš, že tohle už je trochu moc? Chápu, že sledovat ty husičky je zábava, ale sázet se...?“

„Já do toho jdu!“ skáče jí do řeči Bethany. „Podle toho, co říká tady slečna geniální, hádám aspoň pět.“ Vytahuje z peněženky modrou bankovku. Harley sahá do kabelky.

„No tak, *slečno geniální*,“ ušklíbne se na Lindu. „Když jsi moc velký zbabělec, aby ses sázela, co takhle zeptat se ostatních? Obejdi lidi a pošli je sem, buď tak hodná.“ Mávnutím ruky Lindě naznačuje, aby zmizela. Dívka na ni chvíli nechápavě hledí, ale když se k ní Harley s Bethany otočí zády a začnou se čemusi hihňat, celá rudá mizí.

„Hej, Ventonová, prý se tu někdo sází!“

Z druhého konce dvora k nim spěchá hlučná parta. Ethan, samozřejmě. Z jeho kožené bundy řve exkluzivita a v úsměvu se mu blýskají rovné bílé zuby. „Sázíte se o prvačky? Jak můžete být tak nechutně zvrhlé a kruté, dámy?“

Harley mu posílá vzdušný polibek.

„Je mi z vás zle,“ pokračuje s rukou přitisknutou na srdci. „Tak zle, až jsem dostal chuť si taky vsadit.“

Za hurónského řevu dávají postupně všichni ze skupiny peníze do banku, navzájem se plácají po zádech nebo si hlasitě spílají. Plácek pod javorem je za chvíli plný lidí. Všichni chválí Harleyin nápad.

Jsou v nejlepším – někdo právě vsadil obnos rovnající se průměrné měsíční mzdě, dle všeho hluboce přesvědčený, že druhý ročník letos ztratí alespoň polovinu studentek – když vtom se otevrou dveře první dodávky. Ven vylézají tři medicí.

Už se neusmívají.

Hluk samovolně utichá. Studenti – a studentky především – se sroculí do skupinek a pokradmu sledují bílé dodávky. Některé se drží za ruce.

Z uvolněné atmosféry je během chvíle dusivé ticho.

Všichni sledují, jak ředitelka zdraví hematologa, vedoucího mediků – tyčkovitého muže s tlustými brýlemi a začínající pleší. Přebírá od něj list.

Seznam.

Na onen kus papíru se v tu chvíli upřou tři stovky párů očí. Do nastalého ticha někdo tiše zavzlyká.

„Miluju, když se ty chudinky takhle hroutí.“ Harley promluví dostatečně hlasitě, aby měla jistotu, že ji dobře slyší jak ředitelka, tak všechny pobledlé prvačky. Ethan a Bethany vyprsknou smíchy.

Nemůžeš na mě, usklíbne se Harley v duchu, zatímco sleduje ředitelku. To já držím všechny trumfy. Stačí jediný telefonát z radnice a máš problém. A ty to dobře víš.

Laneová dělá, jako by ji neviděla. Odkáže si.

„Jak jsem řekla, mám tady seznam děvčat, která se neprodleně dostaví za doktorem Burtonem. Apeluji na vaši racionalitu a doufám, že se obějdeme bez jakýchkoli scén.“

Vzlykající dívka se přestává ovládat. Dvorem se nese její hlasité, pronikavé kvílení.

„Zvyšuju sázky, vážení,“ oznamuje Harley. „O co, že tuhle chudinku seberou!“

Ředitelčina další slova zanikají v hlasitém smíchu.

„Klid! Vážení, tohle je škola, ne zvěřinec! Uklidněte se!“ Neztrácí kamennou masku, ale Harley vidí, jak jí cuká pravé obočí.

Jen si to zkus řešit, babizno. Víš, že se mnou nikdy nebylo lehké pořizování.

Trvá to dlouho, ale nakonec vřava přece jenom umlká. Ředitelka uhladí papír, jako by jim ho chtěla připomenout. Úspěšně. Během pár chvil by bylo slyšet špendlík dopadající na asfalt.

„Budu postupovat po ročnících, ale žádám vás o klid, vážení – nenutte mě opakovat každé jméno čtyřikrát, nebo tu budeme až do večera.“ Sklopí oči k papíru. „Takže poprosím Alette Blanchovou, Nainu Barkatovou, Berget Folarovou...“

Prvačky jsou tak vyděšené, že se nezmůžou na žádný odpor. Na základních školách se zatím hromadné testování neprovádí a většina z nich zná onu dusivou chvíli před vyřknutím ortelu pouze z každoroční návštěvy u lékaře. Tady, před celou školou, má jejich diagnóza pachut veřejné hanby. Většina jich po zákroku změní školu. Ty ostatní si celé čtyři roky ponosou cejch krvavé, nemocné obludy.

Nakonec se jako první zhroutlí drobná tmavovlasá druhačka. Na půli cesty propuká v hysterický pláč a medicí ji vzpouzející se táhnou pryč. Z davu se ozývá nervózní smích. Je to ta, která předtím plakala. Harley přijímá vsazené peníze a vrhá na ředitelku jeden úsměv za druhým. Směje se tak dokonale, že z její tváře není možné vyčíst takřka nic. Dvojitá dávka antiperspirantu a těžký parfém skrývají pach nervózního potu a ruce má dokonale uvolněné. Ovládá se. Nepřiznala by ani sama sobě, že se bojí.

Jediné, co ovládnout nemůže, je arytmiicky bušící srdce. Ředitelka už přečetla první i druhý ročník. Ve třetím moc jmen není – většina nemocných je označena hned po nástupu na školu a šance, že se osudný gen objeví tak pozdě, není vysoká.

„Emily Fergusonová, prosím.“

Kdosi zaúpí. Všichni se ohlédnou.

Emily, malá baculatá zrzka, je ve tváři úplně zelená. Žmoulá lem sukne a zmateně se rozhlíží, jako by nemohla uvěřit, že právě přečetli její jméno.

„Emily Fergusonová. Pojdte za mnou.“

Kdosi dívku vystrčí z řady.

„Ne.“ Řekne to potichu, ale upírá na ředitelku vzdorovitý pohled.

„Prosím?“

Nikomu neušlo, jak Laneová kývá na své dva bodyguardy, školníka a zástupce.

„Nechte mě být!“ Emily udělá krok vzad, ale dav už ji mezi sebe nepřijme. „Nemůžete mě odvést! Já chci mít dítě, rozumíte?! Nejsem nemocná! Nemůžou mě vykastrovat! Pustte mě! Pustte!“

Je to rychlé a na chvíli to všem vezme slova. Zmítající se Emily mizí v dodávce. Ředitelka se strojeně usmívá. „Neznemožňujte se tak dětinským chováním, děvčata. Víte, že nemá smysl dělat scény. Dále bych poprosila Parvati Shantanovou...“

„Vždycky jsem věděla, že na tu kvočnu jednou doje,“ obrací Harley oči v sloup. „Chtít si už na střední pořídít dítě, to není normální. Je jasný, že byla nějak úchylná.“ Skupinka pod javorem se hlasitě směje.

„Klid, prosím,“ vyzývá ředitelka. „Už vás nebudu trápit dlouho. Ze čtvrtého ročníku tu mám jen jedno jméno.“

Ať se snaží sebevíc, vyrovnanou maskou proběhne nekontrolovatelný tik. Prsty křečovitě sevrou ucho kabelky. V uších slyší tep vlastního srdce.

„Harley Ventonová.“

+++

A je to tady. Svět utichá a zastavuje se, aby mohl v následující vteřině vybuchnout. Šepot se mění na hlasitý hovor. Pak na řev. Ředitelka už se ani nesnaží studenty mírnit.

Harleyina skupinka se rozevívá, ustupují od ní, jako by měla lepru... Chce se hádat, říct té odporné babizně, ať si z ní nestřílí, protože tohle rozhodně nemůže být pravda, a že až se to dozví matka, může se s ředitelským křeslem rozloučit. Ale jazyk jí zdřevěněl. Co říct? *Jak* to říct? Jak se vlastně mluví, chodí, dýchá? Myslí?

Nemá smysl dělat scény. Neznemožňujte se tak dětinským chováním...

„No tak, Harley, *laskavě nás nezdržuj.*“ Ředitelčin hlas je tekutý jed.

„Pohni, Ventonová,“ syčí kdosi. Ethan.

Lidé, se kterými se ještě před minutou smála, ji teď pozorují se stejnými sympatiemi, jaké by si vyhradili pro malomocnou. Copak nevidí, že je to jenom trapný omyl? Nic ale nezíská, když začne protestovat. Ne teď. S ředitelkou si to vyřídí v soukromí. A tak zatne zuby a vykročí k bílým dodávkám. V zádech cítí oči celé školy. Přemáhá touhu běžet. Všechno by tisíckrát zhoršila, ví to, ale je to daleko, tak *příšerně* daleko...

„Tohle vás bude mrzet,“ šeptá, když konečně stane po ředitelčině boku. „Až se o tom matka dozví, půjdete k soudu.“

„Neměj falešné představy, drahoušku,“ usmívá se Laneová. „Paní starostka by si především měla ohlídat, aby neobjevili vadný gen i u ní. To by jí při příštích volbách moc nepomohlo. Stejně jako to, že zachraňovala hemofilickou dcerunku, nemyslíš?“

Harleyinu odpověď přeruší důrazné odkašlání. „Nastupte si, slečno.“ To ten vysoký plešatý medik. Opoprvživě si ho přeměří, ale neprotestuje. Dveře za ní dutě bouchnou. Zvenku slyší, jak ředitelka znovu všechny vítá a vyzývá je k přesunu do auly.

V dodávce je pět mediků a asi deset dívek v různých fázích zoufalství. Emily pořád dokola žvaní, že se určitě spletli a něco takového *jí* přece nemůžou udělat.

Husa! Copak neví, že brekem nic nevyřeší?

Harley se k něčemu takovému nehodlá snížit.

„Kdo z vás tady šéfuje?“ zeptá se tónem, který nenechává nikoho na pochybách ohledně současné paní situace.

Medici se po sobě rozpačité podívají. „Doktor Burton,“ odpovídá Harleyin zrzavý známý nejistě. „Ale teď tu není...“

„Takže můžu mluvit s vámi? Ano? Fajn.“ Harley si založí ruce na prsou. „Teď dobře poslouchajte, protože na tom závisí, jestli budete kdy v životě dělat něco jiného než lízat boty nadřizovaným.“ Přistoupí těsně k medikovi a pase se na jeho výrazu. „Moje matka je starostka. Zkuste si představit, kolika různými způsoby je schopná vás zničit. Odporujte mi a budete na-

dosmrtní dělat podřtašku. Jestli si tuhle práci vůbec udržíte. Udělejte, co chci, a do tří let můžete vést vlastní oddělení. Stačí, když se shodneme, že tohle celé je příšerný omyl a naprostá pitomost. Rozumíte?“

Medik na ni konsternovaně zírá. Pak přikývne. Opatrně, váhavě, ale je jí jasné, že souhlasí. Jenže než stačí cokoli říct, přitochí se k nim nějaká žena. Šedivá myš. Podává medikovi papír.

„Sebastiane? Tady jsou výsledky té Ventonové.“

Na Harley se ani nepodívá.

Zrzek začne číst. Na čele mu vyroste hluboká vráska.

Pak jí vtiskne papír do ruky.

„Je mi to líto. V žádném případě vás nemůžu pustit.“

Harley přehlédne očima řadu nesrozumitelných čísel prokládaných latinou. Rozumí teprve až poslednímu odstavci. Čte.

Hemofilie typu B; těžká forma; faktor IX 0,7 %; riziko vytvoření inhibitoru. Nejvyšší stupeň ohrožení.

Chce křičet, ale nemůže najít hlas.

„Uklidněte se,“ přiskakuje k ní šedá myš, najednou starostlivost sama. „Všechno bude v pořádku, slečno. Zavezeme vás do nemocnice na podrobnější testy, tam vám všechno vysvětlí, nemusíte se bát. Je to jenom malá operace, za týden budete zpátky ve škole.“

Harley klesá na plastovou sedačku.

V pořádku...? *Nic* nebude v pořádku. Není tak pitomá jako Emily, v nejmenším ji netrápí, že nebude mít děti. Ale i pro ni znamená sterilizace cejch.

Nikoho nezajímá, že neplodné ženy už hemofilický gen nikomu nepředají a nejsou pro společnost nebezpečné. Ta nemoc už je moc rozšířená. Příliš často chodí po ulicích lidé – muži – s podlitinami a červenou páskou na ruce. Příliš velká část populace trpí chorobnou krvácivostí a nikdo s tím nedokáže nic udělat. Hemofilie už se světu příliš zažrala pod kůži a jediný viník, kterého lidstvo našlo, jsou ony – ženy, které nemoc předají, ale jim samotným neublíží.

Jako v zlém snu se jí před očima míhají statistiky. Za poslední dva roky se podařilo nezaměstnanost sterilizovaných žen snížit na osmdesát procent. Ví to přesně, byl to jeden z bodů matčiny poslední kampaně. Skutečný úspěch. Dvě krvavé z deseti zaměstnají někde v továrně, aby tam otročily za směšný plat a nechaly se šikanovat.

Jaké by asi bylo podstoupit tu operaci, dostudovat na jiné škole a pak do smrti živořit jen proto, že na ni ta káča ředitelka měla spadeno? Jiný důvod v tom Harley vidět nemůže a nechce.

To se nestane. Nikdy!

Vstává a trhnutím otevírá dveře. Sama je napůl překvapená, že nejsou zamknuté.

„Slečno...!“

„Matka se dozví o vašem neprofesionálním chování,“ obojí se na medika, „a buďte si jistý, že ještě rád půjdete dělat někam k pásu.“

Vyskakuje z dodávky a rychlým krokem míří ke studentskému parkovišti. Dvůr je liduprázdný.

„Hej, stůjte!“

Zrzavý medik vylézá z dodávky a utíká za ní. Jeho křik zaslechli dva další, školník a plešatý hematolog. Naštěstí jsou pomalí – medik je na půli cesty k ní, když jim teprve dojde, co se děje. Harley se rozběhne. Pohmatu najde klíče od auta. Odemyká. Medik ji dohání, slyší za sebou jeho dupot.

Neohlíží se.

Zrychlí.

Skočí do auta a zabouchne právě ve chvíli, kdy po ní chňapne. Okamžitě zamyká a startuje.

„Vystupte! Děláte si to mnohem horší! Okamžitě otevřete, slyšíte!“

Rozloučí se s ním zvednutým prostředníčkem a zařváním motoru. Medik odskočí, auto vystřelí z parkoviště a nechá za sebou jen oblaka zviřeného prachu.

+++

Zadní bránu našťestí nezavřeli. Harley opouští školní pozemek a řadí se na hlavní cestu vedoucí k dálnici. Do patnácti minut bude doma. Pohled jí padne na telefon koukající z rozepnuté kabelky. Měla by matce zavolat teď, nebo až z domu...?

Pani starostka by se měla starat především o sebe. Při volbách by jí moc nepomohlo, že se snažila zachraňovat hemoflickou dcerunku.

Pitomost! Čím dřív to udělá, tím líp.

Když vytáčí matčino číslo, třese se jí ruka.

Píp.

Píp. Píp.

Zvedni to, opakuje v duchu, i když velká část jí samé – ta iracionální, vyděšená část – se modlí v opak.

Píp. Píp. Píp.

Píp...

„Ahoj Harley,“ ozve se ze sluchátka ženský hlas. Je chladný, neosobní. Úřední. „Proč mi voláš z vyučování? Děje se něco?“

V tu chvíli Harley ví, že to nezvládne. Zastavuje u krajnice, dutým hlasem matce vypráví události onoho rána a ze všech sil polyká slzy.

„Těžký případ? Utekla jsi? Na dálnici?“

Na druhé straně je ticho. *Dlouhé* ticho, až se začíná bát, že to matka položila.

„Nevíš, jestli Laneová někam volala? Noviny, policie?“

„N... nevím. Nejspíš ne.“

„Dobře.“ Jako by si matka odškrtnla položku na seznamu. „Děkuju, miláčku, žes mi zavolala. Ze školy jsem zprávu vůbec nedostala. Kdybych se to dozvěděla jako poslední, mohlo by mě to dostat do opravdu vážných problémů.“

„A... a co já? Co když mě chytí? Musíš jim vysvětlit, že nejsem krvavá.“

„Uklidni se, Harley. Jeď domů a počkej tam, ano? Až přijedou medicí a policie, nemusíš se ničeho bát. Ve tvém věku se ten útěk neposuzuje jako trestný čin a každý soudce by musel uznat, že jsi prostě zpanikařila. Já